

af løst henkastede Paastande. Saaledes var Indholdet af min Uttring, og dette er ei saa ganske det Samme, som den ærede Rigsdagsmand vilde lægge mig i Munden (atter). Forøvrigt skal jeg angaaende det Foredrag, som blev holdt af den samme ærede Taler (Eschering), tillade mig at bemærke, at samme ikke indeholdt nogen virkelig Gjendrivelse af mine Paastande; men at disse i alt Væsentligt staae ligesaa fast begrundede nu som før. Jeg har aldrig sagt i mit Foredrag, at Reserveofficererne stode under de samme Betingelser eller henhørte til samme Klasse som Linieofficererne; jeg begyndte tværtimod mit Foredrag med at sige, at der var 3 Classer Officerer, nemlig de fra Akademiet udgaaede, de ifølge Organisationsplanen af 1842 udnævnte, og de under Krigen udnævnte. Altsaa har jeg selv erklæret, at disse sidste Officerer nu factist henhørte til en egen Klasse; men jeg har tillige sagt, at, indtil de ved deres Udnævnelse bleve henførte til en egen Klasse, maatte man i Henhold til Bestemmelserne af 1ste April 1848 være berettiget til at antage, at de som Officerer ville blive stillede lige med de fra Akademiet afgaaede, og denne Berettigelse kunde ikke hæves derved, at man gav dem Navnet Reserveofficerer; ei heller anseer jeg den derved for hævet; thi man bestemmer ikke en Embedsmands Rettigheder efter Embedets Navn, men efter dets Bigtighed; vi have i Embedsstanden talrige Stillinger, hvor Embedstitlen er den samme, men Rettighederne aldeles forskjellige, og det er da Stillingens Bigtighed, den Bei, igjennem hvilken Aspiranten er aabnet Udgang til det ene eller det andet af disse Embeder, og de betryggende Former, hvorunder han erholder sin Udnævnelse, der nærmest betegne, til hvilken Embedsklasse han henhører. I Armeen har netop hidtil de forskjellige Classers Rettigheder staaet i nøie Sammenhæng med den Bei, igjennem hvilken man har erholdt Afgang til Ansættelse i disse Classer; dette see vi at være Tilfældet ved Underofficererne, ved de ældre Forstærkningsofficerer og Linieofficererne; men de Reserveofficerer, hvorom her nærmest er Tale, ere ikke forfremmede ad den Bei, som i Organisationsplanen af 1842 er betegnet; men derimod ad den Bei, som

anvises i den kongelige Resolution af 1ste April 1848, og saaledes kunne ikke Organisationsplanens Bestemmelser, men derimod de, som indeholdes i bemeldte Resolution, finde Anvendelse paa dem. Jeg har derfor sagt, at den Bei, ad hvilken de havde opnaaet deres Embedsstilling, gav dem Ret til at vente, at de vilde blive stillede under de samme Betingelser, som de fra Akademiet udgaaede Officerer; men jeg har ikke sagt, at de for Tiden staae under disse Betingelser. Det er i Aarenes Løb blevet meer og meer klart for dem, at deres Stilling er langt mindre sikker, end man ved Krigens Udbrud gav dem Anledning til at troe; men, naar man engang har bevæget Mænd til at opoffre deres tidligere Livsstilling, for at indtræde i Statstjenesten, saa kan man uden Fare senere nedslaae deres Forventninger, men har ei derved tilintetgjort sin moralske Forpligtelse til at respectere de Forudsætninger og Tilfagn, der bragte disse Mænd til at indtræde i Statstjenesten. De øvrige Punkter i mit Foredrag har den ærede Rigsdagsmand berørt saa overfladisk, at han neppe synderligt kan have rokket Beviisraften i samme. Naar han saaledes atter idag gjentog, hvad han ved en tidligere Leilighed har udtalt, nemlig, at de Mænd, som ere blevne forfremmede til Reserveofficerer, jo have været meget heldige i Sammenligning med de Mænd, der ere blevne staaende som Underofficerer, saa er dette en ganske besynderlig Argumentation. Paa den Maade kan man jo sige om enhver Embedsmand: „Naar man ikke mere har Brug for ham, saa lad ham gaae, han er jo alligevel meget heldigere end de, der ere blevne staaende som Volontairer, Skrivere eller Fuldmægtige! Skulde man pensionere ham, fordi han har været saa heldig at faae et Embede, der i en lang Arrække har sikret ham betydelige Indtægter, hvad skal man da gjøre ved dem, som intet Embede have faaet?“ Jeg troer ikke, at Staten i Almindelighed bedømmer Embedsmændenes Rettigheder fra dette Standpunkt, ei heller troer jeg, at den vilde være tjent dermed; thi den maa dog vel gaae ud fra den Forudsætning, at det er Fortjeneste og Dygtighed, men ikke Held eller Uheld, hvortil Embedsmænd den maa støtte sine Rettigheder, det bliver der-